

ಎರಡು ಬಾರಿ ಕಾಲೇಜು ಜೀವನ..!

ನನ್ನ ಶಾಲಾ ದಿನಗಳಿಂದಲೂ ನಾನು ಒಳ್ಳೆಯ ಚರ್ಚಾ ಪಟು. ಚರ್ಚಾಸ್ಪರ್ಧೆಯೊಂದಕ್ಕೆ ಧೈರ್ಯ ಮಾಡಿ ಹೊರಟೇ ಬಿಟ್ಟೆ. ಅಲ್ಲಿ ಚೆನ್ನಾಗಿಯೇ ಮಾತನಾಡಿ ಎಲ್ಲರ ಮೆಚ್ಚುಗೆ ಗಳಿಸಿದರೂ ಬಹುಮಾನ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಭಾಗವಹಿಸಿದ ಸಂತೋಷ ನನ್ನ ದಾಗಿತ್ತು.

■ ಮಂಜುಳಾರಾಜ್

ಜೀವಮಾನದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಒಂದೇ ಬಾರಿ ಕಾಲೇಜು ಜೀವನದ ಅನುಭವವಾಗುವುದು ಅಲ್ಲವೇ? ನನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಎರಡನೆಯ ಬಾರಿ ನಾನು ಕಾಲೇಜಿನ ಅನುಭವವನ್ನು ಪಡೆದೆ. ನನ್ನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಏನೇನು ಮಿಸ್ ಮಾಡಿ ಕೊಂಡಿದ್ದೆನೋ ಅವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಇಡಿದಾಗಲೂ ಅನುಭವಿಸಿದೆ ಎನ್ನಬಹುದು. ಹೇಗೆ ಅಂತೀರಾ?

ನಾನು ನನ್ನೆಲ್ಲಾ ಜವಾಬ್ದಾರಿಗಳು ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಅಂದರೆ ನನ್ನ ಐವತ್ತನೇ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಬರೆಯಲು ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿದೆ. ಆಗ ನನ್ನ ಗೆಳತಿಯೊಬ್ಬರು 'ಭಾರತೀಯ ವಿದ್ಯಾಭವನದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಪತ್ರಿಕೋದ್ಯಮ ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ಡಿಪ್ಲೊಮಾಕ್ಕೆ ನೀವೇಕೆ ಸೇರಬಾರದು?' ಎನ್ನುವ ಸಲಹೆ ನೀಡಿದಾಗ ಮನೆಯವರೆಲ್ಲರೂ ಅದಕ್ಕೆ ಇಂಬು ಕೊಟ್ಟರು. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ 7.30ಕ್ಕೆ ಕಾಲೇಜು ಎಂದಾಗ ಅಷ್ಟು ಬೇಗ ಹೇಗಪ್ಪಾ ಹೋಗುವುದೆಂದಾಗ ಸೊಸೆಯೂ ಪರವಾಗಿಲ್ಲ ಹೋಗಿ ಎನ್ನುವ ಆಶ್ಚರ್ಯ ಕೊಟ್ಟಳು. ಧೈರ್ಯ ಮಾಡಿ ಅರ್ಜಿ ಗುಜರಾಯಿಸಿಯೇ ಬಿಟ್ಟೆ. ಇಂಟರ್ ವ್ಯೂ ಗೆ ಕರೆ ಬಂತು. ಅಲ್ಲಿ ಹೋದರೆ ಎಲ್ಲಾ ಆಗ ತಾನೆ ಡಿಗ್ರಿ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದ ಹದಿಹರೆಯದ ಹುಡುಗ ಹುಡುಗಿಯರು. ಎಲ್ಲರೂ ತಮ್ಮ ಕರೆಗಾಗಿ ಕಾದು ಕುಳಿತ್ತಿದ್ದರು, ನಾನು ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ 'ಬೆಸ್ತ್ ಆಫ್ ಲಕ್' ಹೇಳಿ ಬಂದೆ. ಅವರೆಲ್ಲರೂ ನನ್ನನ್ನು ಯಾರೋ ಟೀಚರ್ ಅಂದಕೊಂಡಿರಬೇಕು.

ಹೋಗುವಾಗ ಸಂದರ್ಶಕರನ್ನು ಇಂಪ್ರೆಸ್ ಮಾಡೋಕೆ ಅಂತ ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾದ ಲೇಖನಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಸಂದರ್ಶಕರು ನೀವು ಈಗಾಗಲೇ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದೀರಾ, ನಿಮ್ಮ ಲೇಖನಗಳೂ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತಿವೆ, ಅಂದ ಮೇಲೆ ನಿಮಗೆ ಈ ಕೋರ್ಸ್‌ನ ಅಗತ್ಯವಿದೆಯಾ ಯೋಚಿಸಿ ಎಂದು ಬಿಟ್ಟರು. ನಾನು ನಿರ್ಣಯಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ಮೊದಲೇ ವೀಕ್, ಫೀಸ್ ಕಟ್ಟಲಿಕ್ಕೆಂದು ಹಣ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದರೂ ಮತ್ತೆ ಡೋಲಾಯಮಾನ ಮನಸ್ಸು. ಹೌದಲ್ಲವಾ ನಾನು ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದೇನಲ್ಲಾ ಮತ್ತೇಕೆ ನನಗೆ ಈ ಕೋರ್ಸ್ ಎಂದು ಮಗಳಿಗೆ ಫೋನ್ ಮಾಡಿ ಸಲಹೆ ಕೇಳಿದಾಗ 'ಮೊದಲು ಹಣ ಕಟ್ಟಿ ಬಿಡು, ನೀನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಬಂದು ಬಿಟ್ಟರೆ ಮನಸ್ಸು ಬದಲಾಯಿಸಿ ಬಿಡುವೆ' ಎಂದಾಗ ಗಟ್ಟಿ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿ ಹಣ ಕಟ್ಟಿ ರಸೀತಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಬಂದೆ.

ಜುಲೈ 10ರಿಂದ ಕಾಲೇಜು ಪ್ರಾರಂಭ. ಮೊದಲ ದಿನ ಏನೋ ಸಂಭ್ರಮ, ಹಾಗೆಯೇ ಕಳವಳ ಎಲ್ಲರೂ ಚಿಕ್ಕವರು ಅವರ ಮಧ್ಯೆ ಹೇಗೋ ಎಂದು. ಆದರೂ ಮನದಲ್ಲಿ ಹುರುಪಿಗೆ ಕೊರತೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಬಸ್ ಸ್ವಾಪ್‌ವರೆಗೂ ನನ್ನವರು ಬಂದರು, ಆಟೋನಲ್ಲೇ ಹೋಗು ಎನ್ನುವ ವರಾತ, ಅಂತೂ ಬಸ್ಸಿನೇರಿ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ತಲುಪಿದೆ.

ಮೊದಲ ದಿನ ಪತ್ರಿಕೋದ್ಯಮದ ಇತಿಹಾಸದ ಬಗೆಗಿನ ತರಗತಿ, ಬಹಳ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಅವರು ಹೇಳಿದುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬರೆದುಕೊಂಡೆ. ಆ ವಾರದ ಎಲ್ಲ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಬರಿಯ ಪರಿಚಯವಾಯಿತು. ಎಲ್ಲರೂ

ಚಿಕ್ಕವರೇ ನನ್ನಂತೆ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಮಹಿಳೆ ಮತ್ತು ಇಬ್ಬರು ಅರವತ್ತು ವರ್ಷ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟ ಪುರುಷರಿದ್ದರು. ನಾನೇ ಮುಂದುವರೆದು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಮಾತನಾಡಿಸಿದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಕಿರಿಯರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಅಮ್ಮನೂ ಆದೆ, ನನ್ನ ಸಾಂಗತ್ಯ ಹಿರಿಯರಿಗಿಂತ ಕಿರಿಯರ ಜೊತೆಯೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿತ್ತು. ಕಾಲೇಜಿನ ಲೈಬ್ರರಿ ಕಾರ್ಡ್ ಕೊಟ್ಟರು. ಹಾಗೆಯೇ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಎನ್ನುವ ಐ.ಡಿ.ಯೂ ದೊರಕಿತು. ನಮ್ಮ ಮನೆಯಿದ್ದದ್ದು ರಾಜಾಜಿನಗರದಲ್ಲಿ, ಅಲ್ಲಿಂದ ಒಂದೇ ಬಸ್ಸು, ನಮ್ಮ ಕಾಲೇಜಿನ ಹತ್ತಿರವೇ ನಮ್ಮನ್ನು ಇಳಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಬಸ್ ಪಾಸ್ ಮಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಎಲ್ಲರೂ ಅನುವಾದರು. ಬಸ್ ಪಾಸ್ ಮಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಹೋದರೆ ನಖಶಿಖಾಂತ ಮೇಲಿಂದ ಕೆಳಗೆ ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿದರು. ನಂತರ ನನ್ನ ಕಾಲೇಜಿನ ಐ.ಡಿ. ನೋಡಿದರು. ಅಂತೂ ಇಂತೂ ಸ್ಪೂಡೆಂಟ್ ಪಾಸ್ ಸಿಕ್ಕೇ ಬಿಟ್ಟಿತು. ಅದರ ಮೇಲಿನ ನನ್ನ ಚಿತ್ರ ನೋಡಿ ನನಗೆ ಹೇಳಲಾರದಷ್ಟು ಸಂತೋಷ. ಒಬ್ಬನಲ್ಲಿ ಹೋಗುವಾಗಲೂ ಅಷ್ಟೆ, ಕಂಡಕ್ಟರ್ ನನ್ನ ಸ್ಪೂಡೆಂಟ್ ಪಾಸ್ ಅನ್ನು ತಿರುಗಿಸಿ ತಿರುಗಿಸಿ ನೋಡಿ, ಮತ್ತೆ ನನ್ನನ್ನೊಮ್ಮೆ, ಪಾಸ್‌ನ್ನೊಮ್ಮೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಕಿರು ನಗೆ ಬೀರುತ್ತಿದ್ದರು. ಈವಮ್ಮೆ ಯಾವ ಸೀಮೆ ಸ್ಪೂಡೆಂಟ್ ಅಂತಾ ಇರಬಹುದು. ನನಗೂ ತಮಾಷೆಯೆನಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

ಈ ಮಧ್ಯೆ ಅಂತರ ಕಾಲೇಜು ಡಿಬೆಟ್‌ಗೆ ಯಾರು ಬೇಕಾದರೂ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳಬಹುದೆಂದರು. ಹುಡುಗಿಯರು ಯಾರೂ ಮುಂದೆ ಬರದಿದ್ದರಿಂದ ನಾನೇ ಹೊರಟೆ. ನನ್ನ ಶಾಲಾ ದಿನಗಳಿಂದಲೂ ನಾನು ಒಳ್ಳೆಯ ಚರ್ಚಾ ಪಟು. ಧೈರ್ಯ ಮಾಡಿ ಹೊರಟೇ ಬಿಟ್ಟೆ. ಅಲ್ಲಿ ನಿಜಕ್ಕೂ ಚೆನ್ನಾಗಿಯೇ ಮಾತನಾಡಿದೆ, ಎಲ್ಲರ ಮೆಚ್ಚುಗೆ ಗಳಿಸಿದರೂ ಬಹುಮಾನ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಭಾಗವಹಿಸಿದ ಸಂತೋಷ ನನ್ನದಾಗಿತ್ತು.

ಮುಂದೆ ಕಲ್ಚರಲ್ ಫೆಸ್ಟ್ ನಮ್ಮ ತರಗತಿಯಿಂದ ಸಮೂಹ ಗಾನ. 'ಹಚ್ಚೇವು ಕನ್ನಡದ ದೀಪ' ಮತ್ತೆರಡು ಜನಪದ ಹಾಡುಗಳು. ನಾವು ಪ್ರಾಕ್ಟೀಸ್ ಮಾಡುವಾಗ ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರಾದ ಸುಬ್ಬರಾವ್‌ರವರು ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಕುಳಿತು ಗಮನಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ನಮ್ಮೆಲ್ಲಾ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಿಗೆ ಅವರ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಅಪಾರವಾಗಿತ್ತು. ಸಮಾರಂಭಕ್ಕೆ ಒಂದು ತಿಂಗಳ ಮುಂಚೆಯೇ ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಕ್ಟೀಸ್ ಪ್ರಾರಂಭ. ಎಂಟೂವರೆಗೆ ಕ್ಲಾಸ್ ಮುಗಿದರೂ ಒಂದರ ತನಕ ಯಾರಿಗೂ ಮನೆಗೆ ಹೊರಡಲೇ ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲ ಹಾಗೆಯೇ ಅಲ್ಲೇ ಕ್ಯಾಂಟೀನಿನಲ್ಲೇ ಉಪಹಾರವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಗ್ರೂಪ್ ಸಾಂಗ್‌ನಲ್ಲಿ ನಾನೊಬ್ಬಳೇ ದೊಡ್ಡವಳು. ಮಿಕ್ಕವರೆಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳೇ. ನನಗಂತೂ ಎಲ್ಲದಕ್ಕೂ ತೀರದ ಉತ್ಸಾಹ. ನಮ್ಮ ಪ್ರೋಗ್ರಾಮ್‌ನ ದಿನವಂತೂ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಯೆಲ್ಲಾ ಪ್ರಾಕ್ಟೀಸ್ ಸಂಜೆ ನಾಲ್ಕೆಲ್ಲಾ ನಾವು ಹಾಜರ್. ನಮ್ಮವರನ್ನೂ ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಏನೋ ಉಲ್ಲಾಸ ಸಂಭ್ರಮ ನನಗಂತೂ ಮತ್ತೆ ಹರಿಯ ಬಂದಂತಾಗಿತ್ತು. ಪ್ರೋಗ್ರಾಮ್‌ನ ನಂತರ ಗ್ರೂಪ್ ಫೋಟೊ ಎಲ್ಲರದಲ್ಲೂ ನನ್ನದು ಪೂರ್ಣ ಪ್ರಮಾಣದ ಪಾರ್ಟಿಸಿಪೇಷನ್. ನಿಜಕ್ಕೂ ಆ ದಿನ ಅವಿಸ್ಮರಣೀಯ.